

Bayer Zsolt: Változnak az idők (1.)

2018 augusztus 04. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

„K azt szeretnék, hogy ne kelljen beszélni semmiről, csak ami nincs és nem érdekes...”

Tempora mutantur et nos mutamur in illis – vagyis változnak az idők, s mi is változunk benne, sóhajtotta állítólag I. Lothar császár, és pontosan neki kellett így sóhajtania, már amennyiben elfogadjuk, hogy minden korszak megszüli a maga alapérzését, korhangulatát, korszellemét.

Lothar, az első jó római császár, Jámbor Lajos fia, ki megörökli a papától a komplett Frank Birodalmat, aztán a verduni szerződésben mindjárt el is kell harmadolja maga és két öccse, Kopasz Károly és Német Lajos között, aztán kisvártatva elvonul meghalni a prümi kolostorba, hogy hátrahagyja Itália emlékét és ezt a mondatot.

Szóval változnak azok a fránya idők, és a változásokat híven írják a régi hírlapok is. Bizony, barátim, lehet, hogy a tegnapi újság nem érdekel senkit sem, ám a tegnapiestiben minden benne van, ami érdekes.

Így jutott most eszembe egy éppen húszéves írásom, amely a Magyar Nemzetben jelent meg 1998-ban, és most ideidézem, mert éppen most és éppen itt van helye és jelentősége, és mindjárt azt is elmondom, miért. De előbb lássuk a húszéves írást:

„Történelemóra G.-nek, a kocsonyás közegnek

Mottó: Aki tudni akarja, hogy mi rejlik az úgynevezett honfoglalás ártalmatlanító fogalma mögött, annak a Feszty-panoráma megtekintését ajánljuk az emlékpark központi épületében. Itt Árpád egykori »dicsőséges« tettét (ami nem volt egyéb, mint egészen primitív rablóhadjárat idegen népek életének és országának elvétele) örökítette meg Feszty Árpád a vásznon. (G. aláírással megjelent írás a Pester Lloyd 4. évf. májusi számában.)

Krisztus után 350 körül a hunok vezette nomád törzsek megindultak Belső-Ázsiából – megindultak valamiért, jobb életért, kalandért, zsákmányért, levegőváltozásért vagy egy új vezér hívószavára csupán, ilyesmiért szoktak elindulni a népek Belső-Ázsiából meg mindenhol. A vad hunok egyik ága megszállta Irán keleti tartományait, a többiek pedig előzöltek a délorosz sztyeppét.

Sajnos a délorosz sztyeppén éltek már, a nyugati gótok meg mindenféle germán törzs, ezek meg ijedtükben összekapkodták a legszükségesebb holmikat, és már indultak is nyugat felé. Kezdetét vette a népvándorlás, amely alig kétszáz esztendő alatt átrajzolta Európa térképét – és Európa lelkét.

Úgy 400 és 410 között például több germán invázió is feldúlja Itáliát. Stilicho római fővezér sokáig ellenáll, de a Stilicho típusú fővezérek nem kerülhetik el sorsukat: 408-ban meggyilkolják, és halála után vandálok és alánok tömegei kelnek át a Rajnán, előzönlük Galliát, Hispániát – Andalúzia neve a mai napig az ő emléküket írja. Aztán 410-ben Alarik nyugati gót király egyszerre kirabolja Rómát.

Volt ott minden: dúlás, ölés, szüzek meggyalázása, gyűjtogatás – ez egy ilyen faj. Kérdés azonban, ha ma lenne nyugati gót ország, sok derék nyugati gót polgárral, kétkezi munkással, értelmiséggel és újságíróval, akkor akadna-e akár egyetlen nyugati gót, aki primitív rablógyilkosnak merésznélne nevezni Alarikot?

Nem, nem lenne...

450 környékén pedig angolok és szászok kerekednek fel az Északi-tenger partvidékéről, és ha már felkerekedtek, hát át is kelnek Britanniába. És ha már átkeltek, hát felkoncolják ott a kelta szlakosságot, és megalapítják a hét tartomány, név szerint Wessex, Sussex, Essex, Mercia, Kent, Northumberland és Kelet-Anglia királyságokat. Az angol és szász – vagyis az angolszász – hódítók elleni harc legendás királya Arthur, hősai az ő kerekasztallovagjai.

De sajnos az élet harc, így aztán 865 és 885 között már az angolszászok kénytelenek megküzdeni a rájuk törő vikingekkel, akik 866-ban elsőként Northumberlandet foglalják el – aztán nem áttalanak betelepíteni Yorkba, az ősi római városba, és innen vezetnek hadjáratokat a többi angolszász királyság ellen.

Mégsem tudok elképzelni olyan dánt, aki ma primitív rablónak merésznélne nevezni, mondjuk, Guthrum viking vezért – ahogy walesi sem nagyon akad, aki szerint Robin Hood, az angolszász ellenállás nagyszerű bajnoka egy vandál, meglehetősen ostoba barom, aki más népek életére és országára tört.

Hazát véren szokás venni, vérrel szokás megvédeni, még akkor is, ha ez a mondat olyan idétlennek, szentimentálisnak és félelmetesnek tűnik egyesek szemében.

Nem érdekel egyesek véleménye, a félelmük pedig még kevésbé...

Persze tudom én jól, korunk nagy fétise a tudomány, eszménye pedig a cinizmus. A tudomány feltárja a valóság legapróbb részleteit, és boldogan gügyög hozzá, mert azt hiszi, birtokba veheti így az egészet, azt hiszi, kövezett útja van a végső igazsághoz. Bizony, az ember már a kezdet kezdetén összeveszett isteneivel, s kivetették őt az örökkévalóság boldogságos termeiből, belökték a tér és idő cellájába, és azt mondták neki: te egy semmi vagy, ez a helyed, itt húzd meg magad...

És parolázott az ember a halállal, és leheveredett cellája mocskos, verejtékes rongyaira – de álmában az istenek termeiben járt, s azt képzelte, hogy nincs elmúlás, nincs idő és tér, ezt képzelte akkor is, amikor még volt egy rahedli isten, és sokáig így hitte akkor is, amikor már csak egy volt...

Aztán kitalálta magának szegény ember a felvilágosodást, a materializmust és a tudományt – aztán ide jutott, ahova...

Drága jó Friedell mester azt mondja: »Ahol az élet kezdődik, megszűnik a tudomány. És ahol a tudomány kezdődik, megszűnik az élet.« És azt is mondja, hogy »az egész azonban megszűnt létezni, visszavonhatatlanul elsüllyedt a volt éjszakában. A múlt a dolgok fölé fátyolfüggönyt húz, amely elmosódottabbá és homályosabbá, de titokzatosabbá és meggyőzőbbé is teszi őket: minden elfolyt történés valami mágikus történés csillogásában és illatában jelenik meg nekünk. Éppen ebben rejlik a történelemmel való foglalkozás legfőbb vonzereje.«

Mit fog fel mindebből G., a kocsonyás közeg? Leírt egy mondatot, és azt hitte, bátor. Azt hitte, okos. Érezte háta mögött a tudományt. Meg egy volt belügyminiszter elismerő pillantását, aki már a Feszty-körkép helyreállításakor is azt öblögette bölcsen, hogy ez a mi idejétmúlt, és egy régi történelemszemléletet idéz, amelyet meghaladott a tudomány.

A tudomány nem haladt meg semmit. Továbbá Árpád vezér és a honfoglalás kizárólag másodsorban tudományos kérdés: mindenekelőtt nemzeti mitológia. Hit, ha úgy tetszik, és büszkeség és könnyes szem és meghatódottság – mert ezek nélkül lehet ugyan élni, de kizárólag G.-ként és volt belügyminiszterként. Úgy, hogy ott a haza, ahol be lehet zabálni, meg úgy, hogy Ady is egy barom, hiszen Verecke híres útján jött, Vörösmarty meg egyenesen idióta, hiszen szerinte »itt küzdtenek honért a hős Árpádnak hadai...«

Ez az élő válasz arra az oly sokat emlegetett kérdésre, hogy mit is jelent az »idegenszívűség«.

A derék és becsületes Wahrmann Mór, Israel Wahrmann-nak, az első pesti rabbinak unokája s a fölöttébb jómódú Wahrmann Mayer Wolfnak fia maga is vagyonos ember volt. Már tizenöt évesen belépett apja vászon-, zsák- és csinvatkereskedésébe, aztán a céget alaposan felvirágoztatta. Alapította a Pesti Lloyd Társulatot 1853-ban, amely a főváros kereskedőinek érdekképviselőjét látta el. 1854-től kezdve adta ki a német nyelvű Pester Lloyd című napilapot, amely megalakulásától kezdve a budapesti zsidóság egyik szócsöve volt.

Nem tudom, hogy a négy évvel ezelőtt újraindult Pester Lloyd is ilyen szerepet szán-e magának, de ha igen, akkor nem szabad közölnie ilyen szellemi színvonalon álló és ennyire sértő írásokat. Ez ugyanis Landesmann rabbi stílusa. Ez a hangot nagyon nehezen tűrnék el bárhol a világon – de legkevésbé mondjuk Izraelben.”

Ezt írtam tehát húsz esztendeje, s arattam vihart, hiszen – talán mondanom sem kell! – akik nem tudtak vagy akartak reagálni az írásban felvetett problémára, azok mindjárt felfedezték a cikkben az „antiszemitizmust”, és attól fogva arról beszéltek, hogy ne kelljen beszélniük G.-ről, honfoglalásról, nemzeti eposzokról és nemzeti mitológiáról, históriáról és arról a históriáról, amely ott él minden nemzet szívében, de nincs benne a krónikákban, ne kelljen beszélni mentalitástörténetről, kollektív emlékezetéről, hősökről és a deheroizálás rágcsálójáról, ne kelljen beszélni semmiről, csak arról, ami nincs és ami nem érdekes.

Hiszen az az a közegük – és az volt már húsz esztendeje is. S hogy miért jutott ez most eszembe, mi adja a húsz évvel ezelőtti írás aktualitását?

A következő részben elmesélem!

(Folytatjuk)

Bayer Zsolt - www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
